

(§ 498 odst. 1 c. ř. s.), na upomínky ze dne 20. prosince 1925 a 12. února 1926 vůbec neodpověděl. Nemůže se tudíž žalovaný s úspěchem dovolávat ujednání, že víno má platiti, až bude prodáno, neboť i toto ujednání jest vykládati podle obvyčeje poctivých styků, t. j. tak, že k němu došlo za zřejmého předpokladu, že víno bude prodáno podle možnosti a slušnosti a že žalovaný, nebude-li proň odbytu, zažádá za víno jiné, které by snadněji rozprodal.

Rozhodnutí nejvyš. soudu v Brně ze dne 5. května 1927 čj. Rv II 766/27. Dr. Josef Mrůzek.

V řízení odhadním zahájeném k návrhu zemského inspektorátu pro zemské dávky k zjištění podkladu pro dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí nejsou nabyvatelé nemovitosti účastníky řízení a legitimováni podávati v něm stížnosti. Účastníky jsou jen vyměřující úřad a zcizitelé.

K námitkám zemského inspektorátu a obecního úřadu proti posudku znalcovu ustanovil soud nového znalce a rok k provedení odhadu. Stížnost nabyvatelů nemovitostí proti tomu podanou odmítl soud rekursní, poněvadž nabyvatelé nemovitosti nejsou osobami k placení dávky z přírůstku hodnoty podle zákona povinnými a nejsou tedy účastníky v řízení odhadním.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs zcizitelů a nevyhověl odvolacímu rekursu nabyvatelů z těchto důvodů:

Rozhodnutí rekursního soudu vyhovuje zákonu. Podle § 13 dávkového řádu platí dávku z přírůstku hodnoty nemovitosti zcizitelé, výhradně s nimi se provádí ukladací řízení a toliko jim se předpisuje dávka. Nabyvatelé nemovitosti ručí sice podle téhož předpisu za dávku při její nedobytnosti u zcizitelů nemohou se však vměšovati do ukladacího řízení prováděného se zciziteli, nýbrž mohou toliko žádati, aby vyměřující úřad co neirychleji a bez závazku k zcizitelům vyšetřil a jim oznámil výši dávky, nad kterou na nich nemůže býti ručení požadováno. Zjištění nabyvací neb zcizovací hodnoty soudním odhadem jest částí ukladacího řízení účastníky jeho jsou výhradně vyměřující úřad a zcizitelé, tedy zemský inspektorát a zcizitelé. Tvrzení, ale dosud nedoložená a neosvědčená skutečnost, že nabyvatelé vzali kupní smlouvou placení dávky z přírůstku hodnoty na sebe, nemůže na jasných předpisech zákona nezavdávajících příčinu k pochybnostem, kteréžto předpisy jsou pro svou veřejnoprávní povahu rázu donucovacího, nic změnit. Hospodář-

ský zájem nabyvatelů na správném vyšetření dávky, tedy i na správném provedení soudního odhadu nelze sice popírat, ale zákon neuznává jej za zájem právní, nabyvatelé nemohou jej hájiti jako účastníci řízení, nýbrž jen nepřímo prostřednictvím zcizitelů jako svých smluvníků. Stížnost nabyvatelů na usnesení prvního soudu byla tudíž právem odmítnuta pro nedostatek oprávnění ke stížnosti. Tím jest vyřízen i dovolací rekurs zcizitelů. Pokud si stěžují, že byla odmítnuta stížnost nabyvatelů, jest odvolací rekurs nepřipustný z toho důvodu, že k takové stížnosti jsou povoláni a oprávněni výhradně nabyvatelé sami, právní zájem zcizitelů nebyl odmítnutím stížnosti nijak dotčen. Pokud dovolací rekurs čelí proti usnesení prvního soudu a domáhá se jeho zrušení neb změny, jest nepřipustný proto, že usnesení prvního soudu lze odporovati toliko rozkladem u prvního soudu nebo rekusem u rekursního soudu, nikoli však s obejitím rekursního soudu přímo dovolacím rekusem u soudu třetí instance.

Rozhod. nejv. soudu z 27. října 1927 R I 904/27-1.

J. K.

Též při žalobě hypotekární jsou strany osobně zavázány nésti rozsudečné v poměru odsouzení.

Rozsudkem krajského soudu v Litoměřicích z 1. III. 1926 Ck II 155/25 odsouzena byla žalovaná pouze jako hypotekární dlužnice zaplatiti žalobci částku zažalovanou s útratami pod exekucí na nemovitost.

Žalované bylo vyměřeno rozsudečné jako osobní dlužnici.

V cestě administrativní nebylo vyhověno stížnosti žalované, domáhající se, aby jí předepsáno bylo rozsudečné pouze jako hypotekární dlužnici v rámci odsouzení.

Nejvyšší správní soud stížnosti rovněž nevyhověl z těchto důvodů:

Platební povinnost a ručení v příčině poplatků z rozhodnutí civilních soudů a rozhodců upravují §§ 20 až 22 cís. nař. ze dne 15. září 1915, č. 279 ř. z. Ve sporném případě přijde v úvahu pouze předpis § 20 (1) I. 2 b). Tato zákonná norma praví expressis verbis, že zapraviti poplatek z rozhodnutí civilních soudů jsou povinny obě strany v poměru, v kterém byly odsouzeny nésti útraty rozepře.

Z této dikce jde nade vší pochybnost na jevo, že zákon zde stanovil osobní závazek sporných stran k zaplacení poplatku z rozsudku.